

על השתלמות המנחים הפדגוגיים

אורנה אלחדוף רכזת פדגוגית, ברנקו וייס מיתרים

אחת לשבועיים בימי רביעי אני לוקחת פסק זמן משגרת העבודה העמוסה והשוחקת ונוסעת לבית חשמונאי. אני פוגשת שם קבוצה של משתלמים ומשתלמות ממקומות שונים בארץ, בעלי רקע תעסוקתי שונה. חלקם רכזים פדגוגיים כמוני וחלקם לא במערכת החינוך כלל. המנחות חגית ואודליה עושות עבודת קסם. אני מגיעה להשתלמות תשושה מיום עבודה, ובשלוש שעות וחצי של המפגש אני מרותקת, מעשירה את ידיעותיי, מתנסה בדברים רבים מאוד ובעיקר משביחה את עבודתי כרכזת פדגוגית.

מושגים כמו רעיון גדול, ייצוג ידע, היבטי הבנה, שאילת שאלות ומשאבי התודעה נעשו חלק מהשפה המדוברת בבית ספרנו. עבודתי מול רכזי המקצוע סבה סביב הנחיה ללמידה לשם הבנה, והשפה עוברת כמניפה למורים בכל תחומי הידע.

את ההתנסויות שלי בהשתלמות אני מביאה למפגשים שלי עם רכזי המקצוע ועם הצוותים השונים. אני מנסה לשפר את ההוראה, לשים את הדגש על המורה כמנחה ועל התלמידים כמתנסים בביצועי הבנה שונים וכלומדים חוקרים.

עבודת ההוראה כרוכה תמיד בלמידה, וכפי שכתב פרנק הרברט: "תמיד יש משהו חדש שאנחנו יכולים ללמוד על כל דבר. ככה זה ביקום אין-סופי".